

RAAMATUN MAA

Raamattu on ihmiskunnan kirja. Se puhuu kaikilla kielillä; Ja sen ääni kantaa maan ääriin. Mutta Pyhällä kirjalla on toki Kotimaansa - Israelin maa, Kanaan. Ja koska tämä maa on Raamatun maa, se on tavallaan myös ihmiskunnan hengellinen isänmaa

Välimeren itärannalla, kolmen maanosan leikkauskohdassa, sijaitsee "Ihana maa". Jo profeetta Hesekiel osoitti, että se oli "maan navassa". "maan huipulla", ja että Jerusalem oli asetettu "pakanain keskelle". Kanaan oli entisajan kahden tärkeän kulttuurialueen, Mesopotamian ja Egyptin, luonnollinen yhdysväylä, suurten karavaaniteitten halkoma maa. - Vieläpä meidän aikanamme, vuosituhansia myöhemmin, jolloin tunnettu maailma on siirtänyt rajojaan kauas yli kaikkien merien ja vuorijonojen, voidaan sanoa israelin maan sijaitsevan jossakin mielessä maailman keskuksessa, keskellä vanhan maailman sydäntä. Kummallista kyllä tämä maa, keskeisestä asemastaan huolimatta, oli Raamatun aikoihin jokseenkin sulkeutunut ja eristynyt. Profeetta Jesaja kuvaa sitä aidatuksi viinitarhaksi, Pohjoisessa kohosivat Libanon ja Hermon taivasta kohti kuin mahtavat muurit. Välimeri oli rajana lännessä. Alava mutta vaikeapääsyinen rannikko nousi merestä - ilman houkuttelevia satamia. Etelässä ja idässä levisivät Siinain erämaa ja suuri Syyrian ja Arabian aavikko.

Maa sinänsä näytti korostavan Israelin merkillistä tarkoitusta olla erillään asuva kansa, joka viihtyi omissa oloissaan pitämättä itseään muitten kansojen kaltaisena, mutta joka kuitenkin vaikuttaisi koko ihmiskuntaan. Jerusalemissa oli lähtevä laki, ja täältä, maanpiirin keskukselta, julistettaisiin evankeliumia kaikille kansoille. Pyhä maa oli pinta-alaltaan pieni. Tuo kapea maakaistale oli puserruksissa meren ja autiomaan välissä. Etäisyys Daanista Beersebaan, pohjoisesta etelään, oli 250 km. Leveimmältä kohdaltaan maa oli vain 90 km:n mittainen.

Meren tuntumassa oli pitkä, hedelmällinen rantalakeus. Sen ja vuorenselänten väliin levisi kumpumaasto, joka kapeni

pohjoispäästään. Se oli nimeltään Sefela eli Alankomaa, kaunis maisema pehmeine piirteineen ja mataline, loivarinteisine harjanteineen.

Pituussuunnassa maan leikkasi kaksi vuorenselännettä Taurus-vuorilta pohjoisesta aina Siinaille asti etelään. Näitten molempien vuorijonojen väliin jäi maailman syvin laakso, Jordanin syväne.

Jordanin länsipuolella kohosi melko korkea vuorijono, Libanonin, “valkean vuoren”, jatke. Se eteni halki Ylä- ja Ala-Galilean, Samarian ja Juudean. Täällä tapasi sellaisia nimiä kuin Taabor, Gilboa, Eebal, Garissim, Efraimin ja Juudan vuorimaat. Etelässä vuorimaa muuttui Negebin ylätasangoksi; nimi merkitsee “paahtunut” tai “kuivettunut”. Tältä ylätasangolta maasto painui itään päin Jordanin laaksoon. Se oli maan vanhimman väestön asuinpaikka. Eteläistä osaa kutsuttiin Jordanin tasangoksi. Tänään se on autiomaata, mutta muinoin se oli niin kuin “Herran puutarha”. Trooppinen metsä, “Jordanin rantatiheikkö”, oli leijonien oleskelupaikkana. Lähteiltään Hermonin rinteiltä Jordan haki uomaansa virraten koskisena ja köykäisenä kohti Gennesaretin järveä 209 metriä merenpinnan alapuolelle. Poikki Jordanin laakson virta kiemurteli edelleen Kuolleeseen mereen, yhteen maailman merkillisimmistä sisäjärivistä, 393 metriä merenpinnan alapuolelle.

Jordanin laakson itäpuolella, korkealta Hermonilta lähtien, työntyi vuorijono pohjoisesta etelään päin koko maan pituudelta. Tänne liittyivät nimet Hauran, Gilead ja Abarim. Vuorimaa kohosi jyrkästi Jordanin laaksosta ja painui sitten viistosti itään kohti Syyrian ja Arabian aavikkoa, kuivaa ja kivistä lakeutta, jonka muutamat keitaat vain harvoin yltivät lännestä tulevan sateen tielle. Myös poikki maan kulki vuorijonoja ja laaksoja. Jordanin itäpuolista vuoristotasankoa, samoin kuin Välimeren reunamia, halkoivat monet laaksot. Merkittävin niistä oli leveä laakso Karmelin pohjoispuolella, Jisreelin tasanko.

Tuskin oli maailmassa paikkaa, jossa luonnon ja ilmaston vaihtelut ja vastakohtat olivat niin suuria niin pienellä alueella.

Täällä vuorottelivat hedelmälliset tasangot ja polttavat aavikot, korkeat vuoret ja maan syvin laakso.

Pohjoisessa Libanon säilytti valkean harjansa suuren osan vuotta, ja kuin maamerkki saattoi Hermonin lumihuippu pilkottaa jopa merelle lähelle Jaffaa ja sisämaahan Arabian aavikon liepeille asti. Alhaalta Jordanin laakson trooppisesta maastosta voitiin nähdä tämä lumivaippainen vuori.

Sellainen oli se maa, jonka Jumala antoi Aabrahamille-maa jonka hän oli säätänyt valitulle kansalleen. Se oli lupauksen maa, päämäärä johon Israel pyrki lähdettyään Egyptistä pitkälle erämaavaellukselleen, maa jonka ikävästä Israelin kansa riutui istuessaan Baabelin virtain vierillä ja josta se sitten unelmoi kahden vuosituhannen aikana maanpaossa.

Tämä maa oli suurten pelastushistoriallisten tapahtumien näyttämönä. Täällä Aabraham pystytti telttansa ja alttarinsa. Täällä oli Jumalan temppeli. Tässä maassa Jumalan Poika vaelsi tehden hyvää ja auttaen kaikkia, ja täällä pystytettiin eräälle sen kukkuloista Sovittajan risti.

Se oli ennustajien, profeettojen ja apostolien maa. Täällä asuivat pyhät jumalanmiehet, jotka puhuivat Pyhän Hengen johtamina ja lahjoittivat ihmiskunnalle pyhät Kirjoitukset. Se oli Raamatun maa.

Tämä pikku maa, kaukana Egyptin ja Mesopotamian mahtavista virroista-maa jossa oli korkeita vuoria ja syviä laaksoja, taivaan sateen ja kasteen kostuttama maa, tuli unelmien maaksi ihmisille. Israelin maasta tuli toivon symboli, iankaikkisen isänmaan vertauskuva.